

Det finns inga genvägar till löfteslandet, alla har vi en ökenvandring att göra - Pass 3

Pass 3

Innehåll

- Mönsterbilden
- De andra folkslagen som gick med judarna
- Klagande eller tacksamhet?
- Det allra heligaste
- Prövningen vid Sinai berg och guldkalven
- Våra gåvor
- Kopparormen - sakramentalism

Vill du lyssna till innehållet i denna text kan du göra det via spelaren nedan:

Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen till din dator (mp3).

Mönsterbilden

När Mose steg upp på Sinai berg, då fick han se en mönsterbild på hur tabernaklet skulle se ut. Tabernaklet var en helgedom som bl.a. bestod av ett slags tält. Där skulle Mose tala med Gud och hans bror Aron och Arons söner skulle utföra olika handlingar med djuroffer, blod och rökelse till försoning för folket. Mose fick på berget även veta hur alla redskap och tillbehör skulle utformas. Vi kan säga att Mose där uppe på berget av Gud fick veta hur judarnas gudstjänstordning skulle utformas.

2 Mos 25:8-9: "De ska göra en helgedom åt mig, så att jag kan bo mitt ibland dem. Tabernaklet med alla dess tillbehör ska ni göra helt enligt de **mönsterbilder** som jag visar dig."

Vi kristna har inte samma mönsterbild för våra samlingar. Vi har istället vår mönsterbild i Nya Testamentets beskrivning av de första församlingarna. Hur är då den mönsterbilden?

Jo, vi vet att de kristna på apostlarnas tid samlades i **hemmen** i all enkelhet. Där läste man ur Skrifterna – som troligen främst fanns i synagogor och hos rika personer. Det var de skrifter som vi idag kallar för Gamla Testamentet. De läste även brev från apostlarna, och de brev som blev bevarade kan vi idag kan läsa i Nya Testamentet. Och så undervisade de utifrån Skrifterna och breven och sjöng enkla sånger, ofta psalmer från Psaltaren. Man åt dessutom tillsammans. I samband med måltiderna bröt man ofta brödet och drack vinet, det som idag vanligen kallas för att fira nattvard. Brödsbrytelsen med vinet gjorde man till åminnelse av Jesu försoningsgärning på korset och inget annat.

Vi skall läsa om hur de samlades:

Rom 16:3, 5: "Hälsa Priska och Akvila, mina medarbetare i Kristus Jesus... Hälsa också församlingen som kommer samman **i deras hus.**"

Kol 4:15: "Hälsa till bröderna i Laodicea och till Nymfas och församlingen som kommer samman **i hans hus.**"

Och från Paulus får vi också veta att det normala var att **alla** fick bidra med något:

1 Kor 14:26: "Hur skall det då vara, bröder? Jo, när ni samlas **har var och en något att ge**: en psalm, ett ord till undervisning, en uppenbarelse, ett tungotal, och en uttydning. Låt allt bli till uppbyggelse."

Ifrån denna bibelvers kan vi förstå att det inte var frågan om stora församlingar, för skulle alla kunna bidra med något, då kunde inte församlingarna vara stora. Men med tiden växte församlingarna, man inrättade församlingsföreståndare och man började samarbeta med andra församlingar. På grekiska kallades dessa föreståndare för *episkopos*, och från det ordet kommer vårt ord *biskop*. Men en *episkopos* på Nya testamentets tid var något helt annat än vad man i Kyrkan gjorde biskoparna till; vad en biskop är idag är alltså långt från urförsamlingens enkla episkopos.

Med tiden började vissa episkopos att ta för sig av inflytande och makt, och det blev starten för att en *Kyrka* bildades, som under kejsaren Konstantin blev en ämbetskyrka som gick arm i arm med kejsarmakten och världen. Det kan vara bra att känna till att Bibeln aldrig talar om "Kyrkan" när det gäller de kristnas samlingar och grupper, den talar om "församlingen". I den grekiska grundtexten är det *eklesia* som motsvaras av ordet *församling*. Bibeln talar ju inte heller om kyrkobyggnader.

Tabernaklet var den plats där Gud liksom bodde mitt bland sitt folk och talade till dem via Mose. Tabernaklet är också det en profetisk bild för Jesus – som så mycket annat i Bibeln. I Johannesevangeliet kan vi läsa detta:

Joh 1:14: "Ordet blev kött [människa] och bodde bland oss"

Det grekiska ordet för "bodde" betyder egentligen "tältade" och då blir tabernaklet som förebild för Jesus tydligare. När Jesus kom så tog han plats mitt bland sitt folk igen. Men det nya med Nya förbundet är nu bland annat att Gud inte längre bor i ett tabernakel eller tempel, utan nu tar han plats i våra hjärtan via den Helige Ande. Som kristna är vi alltså inte kallade till att bygga tabernakel, tempel eller katedraler, för nu är vi kristna Guds tempel:

1 Kor 3:16: "Vet ni inte att **ni** är Guds tempel och att Guds Ande bor i **er**?"

De andra folkslagen som gick med judarna

I Andra Moseboken står en liten intressant sak som kanske inte alla har sett:

2 Mos 12:37-38: "Israels barn bröt upp och drog från Raamses till Suckot, omkring 600 000 man till fots förutom barn. **En stor blandad folkhop drog upp med dem**, och dessutom en mycket stor hjord av får och kor."

Vad var det här för "folkhop" kan man undra? Dessa folk nämns även i Fjärde Moseboken:

4 Mos 11:4: "**Den blandade hopen** som följde dem greps av stort begär, och även Israels barn började gråta igen och sade: 'Vem kan ge oss kött att äta?' "

Ifrån Bibeln får vi inte veta vilka de var, men det är ju inte otroligt att det var andra förslavade folkslag som passade på att lämna Egypten tillsammans med judarna, och kanske även en del egyptier som hade anslutit sig för att söka lyckan i löfteslandet. Jag tycker att bibelversen i 4 Mos 11:4 möjligen kan ses som att detta folks begär förledde judarna till att också klaga på Gud. Kan då dessa folk stå som en bild för något i vår tid? Kan vi även väga in Paulus ord här ifrån 2 Kor 6:14 om att inte gå i ok med otroende? Paulus skrev:

2 Kor 6:14: "Gå inte som omaka par i ok med **dem** som inte tror."

Sedan i vers 17 kommer ett praktiskt råd från Paulus:

2 Kor 6:17: "Gå ut från **dem** och skilj er från **dem**"

Han skrev att man inte skall "gå i ok med **dem**" (plural) som inte tror, och han

skrev "skilj er från **dem**". Här är det viktigt att läsa detta i sitt sammanhang, alltså hela kapitel 6 i Andra Korintierbrevet, men även se vad Paulus skrev före och efter detta kapitel. Av sammanhanget kan man då se att det handlar om att korintierna hade något gemensamt med en annan grupp människor som Paulus tyckte att korintierna skulle lämna. Läser man i grundtexten så står där ungefär så här i vers 17: "*Kom ut från deras krets*". Det är alltså tydligt att detta bibelord handlar om att korintierna skall lämna något sammanhang. Det skulle kunna handla om falska apostlar som Paulus skrev om längre fram i kapitel 11, eller en samling otroende. Kanske var det så att de kristna delade lokal med dessa andra.

Så här kanske vi skall dra en lärdom från öknen att inte äventyra vår kristna vandring genom att ta med personer som står för villoläror eller som inte är omvända. Och då tänker jag främst på vilka man har med i en församling, i en hemgrupp, i en bönegrupp, osv. Självklart skall våra samlingar vara öppna för dem som vill bli kristna, eller som är nyfikna på den kristna tron, men vi skall akta oss för att låta oomvända personer finnas med utan att de just omvänder sig.

Man kan säkert även se Paulus ord i 2 Kor 6:14 som en rekommendation för annat, som att t.ex. inte starta upp ett företag tillsammans med en person som inte står för en sann evangelisk tro, eller att inte gifta sig med en sådan person. Jag kan dock inte se dessa Paulus ord som budord, men de är tänkvärda visdomsord som man bör överväga under lyhörd bön när man står inför viktigare val i livet.

Klagande eller tacksamhet?

Det judiska folket klagade mot Mose och Gud i öknen så fort det var något som de inte gillade eller saknade. Och redan 15 dagar efter uttåget ur Egypten började folket klaga mot Mose och Gud:

2 Mos 16:2-3: "Och hela Israels församling klagade mot Mose och Aron i öknen och sade till dem: "Om vi ändå hade fått dö för Herrens hand i Egypten! Där satt vi vid köttgrytorna och åt oss mätta. Men ni har fört oss hit ut i öknen för att låta hela församlingen dö av svält.

2 Mos 16:7: "Herren har hört hur ni klagat mot honom. Vilka är vi, att ni skulle klaga mot oss?"

Tänk att folket blev så här otacksamma så snart efter det helt makalösa uttåget ur Egypten som de hade fått vara med om! Aldrig mer har väl så stora under

skett. Men Gud svarade trots deras klagande:

2 Mos 16:11-13: "Och Herren sade till Mose: 'Jag har hört hur Israels barn klagar. Säg till dem: I skymningen ska ni få kött att äta och i morgon bröd att mätta er med. Då ska ni inse att jag är Herren er Gud.' På kvällen kom vaktlar och täckte lägret, och nästa morgon låg det dagg runt omkring lägret."

Självklart får vi lov att klaga inför Gud när vi har det ansträngt och jobbigt, men frågan är om vi har ett ständigt klagande som en grund i vår tro eller om vi har tacksamhet. Lever vi med ett ständigt klagande så är det som att bli innesluten i en negativ bubbla där man går miste om mycket av det goda som Gud både har gjort, gör och vill göra; man ser inte allt det goda på grund av klagandet som skymmer. Egentligen räcker det med att tänka på hur bra vi i Sverige **fortfarande** har det i jämförelse med de flesta andra människorna i världen för att vinna lite tacksamhet. Det kan vara en bra start.

Jag såg nyligen en kort och lite lustig dikt som har en del att säga oss om det här:

Så mycket skräp det ändå finns
i minnets dunkla gömma.
Det är så mycket som man minns
som vore gott att glömma.

På samma gång känns minnet tömt
på sånt som borde finnas.
Det är så mycket som man glömt
som vore gott att minnas.

Lever man med tacksamheten som en grund i livet, då har man en helt annan öppenhet gentemot Gud, en bättre lyhörddhet. Men har man ett ständigt klagandet som grund så blir det mycket brus och knaster i kanalen till honom. Men tacksamhet är inget man kan ta sig, bäst är så klart att be Gud om tacksamhet. En god början kan då vara att begrunda hur mycket klagande och otacksamhet som man faktiskt bär på, och så tar man ett prat med Gud om det. Kanske man kan lämna detta ifrån sig i "öknen".

Det judiska folkets klagande fortsatte länge och i Fjärde Moseboken står det om att folket klagade över mannat, de ville ha "bättre" mat. Men vi skall nu särskilt observera vilka det var som började klaga här:

4 Mos 11:4-6: "**Den blandade hopen som följde dem** greps av stort begär, och även Israels barn började gråta igen och sade: 'Vem kan ge oss kött att äta? Vi minns fisken som vi åt gratis i Egypten, och gurkorna, melonerna, purjolöken, rödlöken och vitlöken. Men nu försmäktar vår själ, för här finns inget att se utom detta manna.' "

Här kan vi ana att det folk som inte var judar drog med sig judarna i klagandet. De tyckte mannat var helkass; de ville ha sötare, fetare, smakrikare och smarrigare mat att äta.

Det här får mig att tänka på kristna som inte tycker att Bibeln duger, man vill ha häftigare saker att "tugga på". Och så åker man iväg på den ena häftiga konferensen efter den andra, där man kan få både höra och vara med om spektakulära saker. Men det mesta där är inte i linje med vad Gud vill för oss. Och det som erbjuds på sådana ställen blir skadligt i längden. Vi skall läsa hur Gud bemötte klagandet denna gång. Gud sa så här till Mose:

4 Mos 11:18-20: "Säg till folket: Helga er till i morgon, så ska ni få kött att äta. Ni har gråtit inför Herren och sagt: Vem ska ge oss kött att äta? I Egypten hade vi det så bra. Därför ska nu Herren ge er kött att äta. Ni ska få äta, inte bara en dag, inte två dagar, inte fem dagar, inte tio dagar, inte tjugo dagar, utan en hel månad, ända tills köttet kommer ut genom näsan på er och det äcklar er. Ni har förkastat Herren, som är mitt ibland er, och gråtit inför hans ansikte och sagt: Varför drog vi alls ut ur Egypten?"

Paulus skrev som vi sett att vi skall ta varning av det som hände folket i öknen. Varningen här handlar om att man kan drabbas av begär efter det som tycks vara bättre än det dagliga mannat. Går man in på den vägen, då kan man må mycket dåligt med tiden, och man riskerar att inte komma fram till löfteslandet. Alla som klagade i öknen blev ju liggande kvar där döda. Ett klagande efter "kött" är det samma som otacksamhet över mannat. För oss motsvarar det en otacksamhet över det "manna" Gud vill ge oss via Bibeln. Om Gud pekar på att vi har sådana här begär hos oss, då är det bäst att låta **just det** bli kvar i öknen istället för att

vi själva tynar bort där i öknen. Då bekänner vi dessa begär inför Gud och ber honom att ta bort det och begrava det i öknen, och så ber vi att han ger oss tacksamhet istället och smak för hans Ord.

Det allra heligaste

När folket hade byggt tabernaklet efter den mönsterbild som Mose fick se uppe på Sinai berg, så fanns i uppenbarelsetältet ett inre rum som kallades *Det allra heligaste*. Dit in fick bara översteprästen Aron gå in, alltså Mose bror. De övriga prästerna, Arons söner, fick stanna utanför i rummet som kallades *Det heliga*. Mellan det allra heligaste och det heliga satt ett förhänge, ett stort tygstycke, som dolde vad som fanns inne i det allra heligaste.

Det som prästerna gjorde i och utanför tabernaklet handlade om offer för folkets synder; blodet från djur gav försoning för synderna, osv. Det är viktigt att vi förstår att dessa prästtjänster upphörde i och med Jesu försoningsdöd på korset; Jesus blev då den översteprästen som **en gång för alla** utförde sitt blodsoffer på korset för alla människors synder, både begångna synder och framtida synder. Vi skall läsa om Jesus i Hebréerbrevet:

Heb 9:25-28: "Inte heller skulle han offra sig flera gånger, så som översteprästen varje år går in i det allra heligaste med blod som inte är hans eget. I så fall hade han varit tvungen att lida många gånger sedan världens skapelse. Men nu har han trätt fram **en gång för alla** vid tidernas slut för att genom sitt offer utplåna synden. Och liksom människan måste dö en gång och sedan dömas [det finns ingen reinkarnation med andra ord], så blev Kristus offrad **en gång** för att bära mångas synder. Och han ska träda fram en andra gång, inte för att bära synd utan för att frälsa dem som väntar på honom."

Jesus öppnade med sitt offer upp vägen fram till Fadern för alla som tror på honom. Nu behövs inte längre någon medlande präst mellan den troende och Fadern. Vi ser ju ett exempel på detta när lärjungarna ber Jesus lära dem att be. Jesus svarade då: "Så här skall ni be: **Fader vår** som är i himlen...". Vi förstår det

även utifrån det faktum att förhänget framför det allra heligaste i templet brast när Jesus dog på korset (det fanns ett förhänge i templet också).

Matt 27:50: "Men Jesus ropade än en gång med hög röst och gav sedan upp andan. Då brast förhänget i templet i två delar, uppifrån och ända ner."

Och det här tar Hebréerbrevets författare fasta på (jag tror personligen att det är Paulus som skrivit detta):

Heb 10:19-20: "Bröder, i kraft av Jesu blod kan vi därför **frimodigt gå in i det allra heligaste** på den nya och levande väg som han öppnat för oss genom förhänget, det vill säga sin kropp."

Tack vare Jesu försoningsgärning på korset har vi alltså direktaccess till Fadern, och vi får räkna oss som hans barn. Detta barnskap är något helt unikt för den kristna tron och något av det mest dyrbara i vår tro. När man kollar upp villoläror, sekter och andra religioner, då saknas barnskapet och istället är det prestationer, olika bud och riter som gäller. Det innebär att man ganska lätt kan avslöja villoläror i kristenheten genom att granska dem utifrån

...och det på minnet!

Prövningen vid Sinai berg och

guldkalven

Nu skall vi gå över till berättelsen om guldkalven som folket tillverkade i öknen. Det kan ha varit så att den skulle föreställa en egyptisk avgud. Och kanske var det den där *folkhopan* – som inte var judar – som var pådrivande till att man skulle göra den här guldkalven. I Egypten dyrkades en helig tjur som kallades Aspis. Den förknippades med skaparguden Ptah och senare med Osiris som representerade styrka, fertilitet och gudomlig närvaro.

Vid Sinai berg kallade Gud upp Mose på berget för att möta honom och för att ge honom Guds tio bud på två stentavlor. Mose sa då till folket att stanna kvar nedanför berget och **vänta** på honom. Sedan gick han upp och försvann ur folkets åsyn **i ett moln**. Och han blev kvar där uppe på berget i 40 dagar tillsammans med Gud innan han kom ner igen.

Men vi vet från kapitel 32 i Andra Moseboken att folket inte orkade **vänta** på att Mose kom tillbaka ner från berget. Så de tog saken i egna händer och gjorde kalvstatyn av guld och sa "*Detta är din gud, Israel, som har fört dig upp ur Egyptens land*" (2 Mos 32:4). Sedan började de festa loss och dansa till guldkalvens ära.

Jag tycker att man kan begrunda detta med guldkalven i ljuset av det som berättas i början av Apostlagärningarna om att **vänta** på att Guds Ande skall utgjutas.

Före det att Jesus "klev upp" till himlen igen – likt hur Mose klev upp på berget – så bad han apostlarna att stanna kvar i Jerusalem för att just **vänta** på den helige Ande – som sedan kom över dem på pingsten. Det står att Jesus sa så här till dem:

Apg 1:4-5: "Vid en måltid tillsammans med apostlarna befallde han dem: 'Lämna inte Jerusalem utan **vänta** på vad Fadern har utlovat, det som ni har hört av mig. Ty Johannes döpte med vatten, men ni skall om några dagar bli döpta i den helige Ande.' "

Och lite längre fram i vers 9:

Apg 1:9: "Då han hade sagt detta, såg de hur han lyftes upp, och **ett moln** tog honom ur deras åsyn"

Det här liknar ju när Mose klev upp på berget i ett **moln**.

En parallell till vår tid kan vara när man väntar på att Guds Ande skall göra något särskilt och att man längtar efter väckelse. Kanske man har fått höra budskap om att det skall bli en väldig väckelse eller en väldig andeutgjutelse osv. Så i vår tid är det inte ovanligt att man istället för att **vänta** på Guds Ande, bygger en "guldkalv" i form av falska väckelser, falska andeutgjutelser, falska under, falsk undervisning, osv, och säger: "detta är från Gud!". Vi har ju sett mycket av detta,

inte minst sedan Trosrörelsen trädde fram med sina "guldkalvar". Man har inte lust att "bli kvar i Jerusalem" och **vänta** på Guds Ande.

Här är en liten parentes från Mose i sammanhanget:

5 Mos 13:1-3: "Om en profet eller en som har drömsyner träder fram hos dig och han ger dig något tecken eller under, och sedan detta tecken eller under som han talat med dig om **inträffar** och han då säger: 'Låt oss följa andra gudar, gudar som du inte känner, och låt oss tjäna dem', då skall du inte lyssna på den profetens ord eller på den som har drömsyner, ty **Herren, er Gud, prövar er för att finna om ni älskar Herren, er Gud, av hela ert hjärta och hela er själ.**"

Här är det tydligt att falska profeter och förkunnare faktiskt kan utföra tecken och under som är äkta, men att Gud låter det ske för att pröva sitt folk. Detta tror jag är ett bibelord som är en varning till oss kristna och är viktigt att begrunda! Och hur är det då om någon profeterar om något som **inte** inträffar? Det kan vi också läsa om:

5 Mos 18:22: "När profeten talar i Herrens namn och det han säger **inte sker** och inte går i uppfyllelse, då är detta något som Herren inte har talat. I sin förmäthenhet har profeten talat. Du skall inte vara rädd för honom."

Ibland sägs det att det är annorlunda när man profeterar på Nya testamentets tid, nu kan vi "pröva på" att profetera, det är inte hela världen om det blir lite fel - menar man. Men detta finns ingen grund för i Bibeln. Det är ju dessutom oerhört allvarligt att "profetera" något över en person som inte är rätt. Och sedan går den personen iväg i tron att det var rätt och kanske styr in livet efter det som "profeten" sa. Nej, vi är sannerligen inga försökskaniner för de överhettade karismatikerna! Så lägg ner detta med att "pröva på" att profetera!!!

Våra gåvor

När det gäller den guldkalv som folket gjorde i öknen så gjorde de den av gåvor som de hade fått med sig från Egypten. Alla har vi gåvor och talanger av olika slag, gåvor som kanske är tänkta till att användas i Guds församling, i Guds *eklesia*. Har vi tålmod att invänta Guds tid? Vilar vi med våra gåvor tills Herren

kallar oss att använda dem? Stannar vi kvar i Gud Ord även när det är så att den Helige Ande dröjer? Eller använder också vi våra gåvor till att resa upp "guldkalvar", alltså verksamheter och organisationer, till och med församlingar, som inte är av Gud – även om de bär Guds namn likt guldkalven? De sa: *"Detta är din gud, som har fört dig upp ur Egyptens land"*.

Gud ville förtära dem som hade varit delaktiga i guldkalven med eld. Och Jesus sa att han skall döpa oss i Helige Ande och **eld**. I vårt fall motsvarar Jesu eld den helgelse som har till uppgift att avlägsna det **i oss** som inte vill vara trofast mot Gud och hans Ord, sådant som istället vill gå utmed egna vägar där det troligen kan bli en och annan "guldkalv".

Har du varit med om att med dina gåvor resa upp "guldkalvar" i något sammanhang? Alltså varit med i sådan verksamhet eller andlighet som inte är av Gud? Har du inte gjort det tidigare, så be i sådana fall Gud om förlåtelse och rening från det du var med om. Be att den guldkalven får bli kvar i öknen! Det bästa man kan göra är att kasta allt sådant här ifrån sig till minst 100%. Jag känner till flera kristna som varit med i villfarna sammanhang men som liksom vill behålla lite av det man fick där. Man kan få höra något likt detta: *"Åh, jag blev så välsignad i Toronto-väckelsen med alla upplevelser jag fick där"*. Men ofta kämpar sådana kristna med olika problem, inte sällan psykiska, som jag tror skulle släppa om de grävde ner alltsammans i öknen och lämnade kvar det där.

Ännu en liten parentes: Har du sett vilken urdålig ursäkt Aron kom med till Mose när de hade gjort den här guldkalven? Det står att Aron tog emot guld från folket och **formade det** till den där kalvstatyn. Men till Mose sa Aron istället så här:

2 Mos 32:22-24: "Var inte vred, herre! Du vet själv att folket är ont. De sade till mig: Gör oss en gud som kan gå framför oss, för vi vet inte vad som hänt med den där Mose som förde oss upp ur Egyptens land. Då sade jag till dem: Den som har guld ska ta av sig det. Och de gav det åt mig. **Jag kastade det i elden, och ut kom denna kalv.**"

Visst var det en usel ursäkt? Det här kan väcka oss till att inte vara lika kass när vi har syndat och gjort något fel; då skall vi inte skylla ifrån oss, eller släta över, eller skönmåla det vi gjort; det är alltid bäst att vara helt ärlig. En full öppenhet mot Gud är den bästa själavården!

Som du säkert känner till så slog Mose sönder de två stentavlorna med Guds tio budord i vredesmod när han såg vad folket hade gjort. Men lite senare så fick

Mose samma budord på två nya stentavlor, och Gud förnyade då förbundet med judarna. Vad kan vi se här som talar till oss? Jag tror att vi kan se att det alltid går att börja om med Gud även om vi har syndat ordentligt. Men den synd **i oss** som alltid återkommer, som alltid skall bli kvar i öknen – med Guds hjälp.

Kopparormen - sakramentalism

Vi skall studera en annan sak som hände det judiska folket ute i öknen. Gång på gång var de upproriska mot både Mose och Gud. Vid ett sådant tillfälle sände Gud giftiga ormar bland folket som bet och förgiftade dem så att de dog. Mose bad då till Gud att ormarna skulle försvinna. Han fick då befallningen av Gud att göra en orm av koppar och att sätta upp den på en träpåle. Alla som hade blivit ormbitna skulle sedan se upp på kopparormen och då blev de botade från ormarnas gift.

Detta är en väldigt tydlig profetiskbild för Jesus på korset och hans försoningsgärning för våra synder. Ormen är då en bild av vår synd och skuld som Jesus tog på sig själv. Han själv är offerlammet som slaktas och ger oss försoning med Gud, och då är ormens gift inte längre skadligt för oss.

4 Mos 21:9: "Mose gjorde då en kopparorm och satte upp den på en påle. Om någon blev biten av en orm, fäste han blicken på kopparormen och fick leva."

Jesus refererade till denna händelse med ormen av koppar:

Joh 3:14-15: "Och så som Mose upphöjde ormen i öknen måste Människosonen bli upphöjd, för att var och en som tror på honom ska ha evigt liv."

Vad hände då med denna kopparorm när folket hade blivit botade? Här kommer vi in på något som jag vill jämföra med *sakramentalism*. Sakrament är ju något som är väldigt centralt i många kyrkor och inte minst i den Katolska kyrkan. Sakrament betyder "nådemedel", och personligen tror jag inte att sakrament har

något att göra med en sann kristen tro eftersom **vi får del av Guds fulla nåd genom tro och inget annat.**

Sakramentalism däremot, innebär att man tillskriver vissa handlingar eller ting en frälsande förmåga. Dessutom är det så, att i princip endast prästerskapet får hantera sakramenten, och det här har då tjänat till att befästa prästämbetet och behålla kyrkans makt över människorna under århundraden. Och ser man t.ex. i Katolska kyrkan, så har sakramenten där en betydligt högre status än Bibeln; den kyrkan är nöjd med att folket inte läser Bibeln utan istället är beroende av sakramenten för sin frälsning.

Vi skall läsa ett mycket intressant stycke i Andra Kungaboken. Där står det om en av Gamla testamentets stora reformatorer, kungen Hiskia i Juda rike.

2 Kung 18:3-4: "Han gjorde det som var rätt i HERRENS ögon, alldeles som hans fader David hade gjort. Han avskaffade offerhöjderna, slog sönder stoderna och högg ner Aseran. **Vidare krossade han den kopparorm som Mose hade gjort. Ända till denna tid hade nämligen Israels barn tänt offereld åt den...**"

Det var ungefär 700 år mellan Mose och Hiskia. Och det judiska folket hade alltså redan i öknen börjat dyrka detta *medel* som Gud använde **en gång** för att bota folket och dessutom ge oss en profetisk bild för Jesu försoningsgärning på korset. Sedan pågick detta dyrkande av denna avgud i runt 700 år! Men detta dyrkande var en styggelse i Guds ögon när de gjorde så, och därför gjorde kung Hiskia det som var rätt: han krossade kopparormen. För Gud var kopparormen bara ett enkelt medel som han använde **en enda gång** – så är det ofta när Gud gör något.

Men många kristna gör gärna *metoder* av det som Gud bara har tänkt för en gång, eller så dyrkar vi de saker, personer eller platser som varit inblandade när Gud gjort något speciellt. Då är det faktiskt frågan om *avgudadyrkan*, och därför skall vi ta varning av denna berättelse om kopparormen. Sedan är det så klart även så här, att många kristna dyrkar saker som Gud aldrig haft något att göra med, och det är ju minst lika illa.

Jag själv tänker att vi skall akta oss för att göra på motsvarande sätt när det gäller Jesu kors. Ibland upplever jag att själva korset nästan blir dyrkat; det finns t.ex. sådana sånger. Men att bära ett kors runt halsen för att visa att man är kristen kan ju knappast vara frågan om att dyrka korset, så det ser jag inga

problem med. Samtidigt måste vi vaka över vår teologi så att **korsetsbudskap** inte försvinner bort ifrån det vi tror och lär ut, för det vore ju mycket illa.

Så här har vi ytterligare något att lära från judarnas tid i öknen. De som stod emot Gud under ökenvandringen dog i öknen och blev kvar där. Alla våra synder och övertramp som är utanför Guds vilja skall vi också lämna kvar i öknen. Vi ber Gud om förlåtelse, avsäger oss det, och ber Gud om att det får bli kvar i öknen. Sedan knallar vi vidare mot löfteslandet!

Slut på pass 3

Hoppa vidare till Pass 4 via länken nedan:

[Till Pass 4 -->](#)

[← Till Pass 2](#)

[← Till omslagssidan](#)

/Lennart